

2) Je třeba čl. 5 odst. 1 první pododstavec směrnice 2004/17 vykládat v tom smyslu, že činnost vykonávaná železničním podnikem ve smyslu směrnice 2012/34, která zahrnuje poskytování dopravních služeb veřejnosti v železniční síti, představuje poskytování nebo provozování sítě ve smyslu uvedeného ustanovení směrnice 2004/17?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/17/ES ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb (Směrnice o veřejných službách) (Úř. věst. 2004 L 134, s. 1).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru (Úř. věst. 2012 L 343, s. 32).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Curtea de Apel Oradea (Rumunsko) dne 29. června 2017 – Sindicatul Energia Oradea v. SC Termoelectrica SA

(Věc C-392/17)

(2017/C 293/24)

Jednací jazyk: rumunština

Předkládající soud

Curtea de Apel Oradea

Účastníci původního řízení

Odvolatel: Sindicatul Energia Oradea

Odpůrkyně: SC Termoelectrica SA

Předběžná otázka

Jsou ustanovení vyhlášky č. 50/1990 vyložená Înalta Curte de Casație și Justiție a uvedené v rozhodnutí č. 9/2016 vyhlášeném v zájmu zákona – tj. rozhodnutí, jež je závazné pro obecné soudy a na jehož základě jsou pracovní místa zařazená do skupin I a II striktně a taxativně stanovena v přílohách 1 a 2 této vyhlášky, přičemž soudy nemohou vykládat ustanovení této vyhlášky v souvislosti s jinými podobnými případy extenzivně, s tím důsledkem, že dotčeným zaměstnancům nemohou přiznat výhody týkající se vzniku nároku na starobní důchod vyplývající z náročných pracovních podmínek, ve kterých práci vykonávali – v souladu s čl. 114 odst. 3 SFEU, články 151 a 153 SFEU, jakož i ustanoveními rámcové směrnice 89/391/EHS ⁽¹⁾ a následných zvláštních směrnic?

⁽¹⁾ Směrnice Rady ze dne 12. června 1989 o zavádění opatření pro zlepšení bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců při práci (Úř. věst. 1989, L 183, s. 1; Zvl. vyd. 05/01, s. 349).

Žaloba podaná dne 3. července 2017 – Evropská komise v. Česká republika

(Věc C-399/17)

(2017/C 293/25)

Jednací jazyk: čeština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupkyně: P. Němečková, E. Sanfrutos Cano, zmocněnkyně)

Žalovaná: Česká republika

Návrhové žádání žalobkyně

Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- určil, že Česká republika tím, že odmítla zajistit, aby byl materiál TPS-NOLO (Geobal), který byl přepraven z České republiky do Katovic, Polsko, převzat zpět do České republiky, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 24 odst. 2 a čl. 28 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006⁽¹⁾ ze dne 14. června 2006 o přepravě odpadů;
- uložil České republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

1. Materiál TPS-NOLO (Geobal), který byl převezen z České republiky na území Polska, který pochází z nebezpečných odpadů ze skládky (laguny OSTRAMO), je skladován na jiné skládce na území České republiky a je klasifikován jako odpadní dehet z rafinace, destilace nebo pyrolytického zpracování organických materiálů, je podle polských orgánů odpadem, který spadá do přílohy IV nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 ze dne 14. června 2006 o přepravě odpadů (nařízení o přepravě odpadů).
2. Vzhledem k tomu, že Česká republika rozporuje klasifikaci dané látky jako odpadu, a to z důvodu registrace materiálu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006⁽²⁾ ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (nařízení REACH), nastala konfliktní situace, kterou řeší čl. 28 odst. 1 nařízení o přepravě odpadů, a to tím, že stanoví, že se s dotyčným materiálem nakládá jako s odpadem.
3. Registrace materiálu podle registrace podle REACH nijak nezajišťuje, že užívání látky nepovede k celkovému nepříznivému dopadu na životní prostředí nebo lidské zdraví nebo že daná látka přestává být automaticky odpadem. V případě neexistence vnitrostátního rozhodnutí o tom, že dotčená látka dosáhla stavu, kdy odpad přestává být odpadem, nelze pokládat registraci této látky podle nařízení REACH za platnou na základě čl. 2 odst. 2 nařízení REACH.
4. Vzhledem k tomu, že dotyčná látka byla přes hranice přepravena bez oznámení, považuje se tato přeprava za „nedovolenou přepravu“ podle čl. 2 odst. 35 písm. a) nařízení o přepravě odpadů. V tomto případě se odpovídajícím způsobem informují příslušné orgány země odeslání, aby mohly zajistit, že předmětný odpad bude převzat zpět v souladu s ustanoveními čl. 24 odst. 2 nařízení, což Česká republika neoprávněně odmítá. Tato povinnost neodporuje čl. 128 nařízení REACH, který zaručuje volný pohyb látek, směsí nebo předmětů ve smyslu článku 3 nařízení REACH, neboť odpady jsou výslovně vyloučeny z působnosti tohoto nařízení (viz čl. 2 odst. 2 nařízení REACH).

⁽¹⁾ Úř. věst. 2006, L 190, s. 1.

⁽²⁾ Úř. věst. 2006, L 396, s. 1.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Förvaltningsrätten i Malmö, migrationsdomstolen (Švédsko) dne 6. července 2017 – A v. Migrationsverket Förvaltningsprocessenheten Malmö

(Věc C-404/17)

(2017/C 293/26)

Jednací jazyk: švédština

Předkládající soud

Förvaltningsrätten i Malmö, migrationsdomstolen